

Kort översikt över de ekonomisk-politiska händelserna i Belgien. (Detta är ett provisoriskt och bristfälligt tillägg till vår informationsskrift "Solidaritet med gruvarbetarna i Limburg". En grupp är där nu för att göra en noggrannare undersökning).

I DET TRADITIONELLA STYRKEFÖRHÅLLET

1. Vallonien

Belgien består av tre kolbälten:

- Charleroi-Mons (-Lille)
- Liège
- Limburg (-Maastrich - Aachen)

Längs linjen Liège-Mons har kol- och stålindustrin utvecklats sig, vilken lagt grund för Belgiens rikedom. Kol- och stålindustrin ägs av familjeföretag och aktiebolag, företrädda genom Société Générale, vilka har investerat en tredjedel av sitt kapital i Belgiska-Kongo. Därifrån får stålindustrin sin järnmalm. Sedan en lång period besitter den gamla vallonska bourgeoisin den absoluta ekonomiska och politiska makten i Belgien. I det vallonska industri-bältet har också en traditionsrik arbetarrörelse utvecklats sig.

2. Flandern

Flandern förblir - med undantag av Limburg och textilindustrin i väst - utanför denna utveckling. Det finns varken en självständig bourgeoisie (gruvorna i Limburg kontrolleras av vallonska stålbaroner) eller en arbetarrörelse. Kyrkans inflytande förblir starkt över småborgarskapet, bönderna och arbetarna. Genom skapandet av den flamländska folkrörelsen försöker medelklassen i Flandern komma över sin del av de rikedomar som den belgiska kolonialpolitiken skapat.

II AMERIKANSKT OCH TYSKT KAPITAL ERÖVRAR BELGIEN

1958 stod den belgiska industrin inför en tillfällig ekonomisk kris. Samtidigt började det utländska kapitalet få starkt fäste i Belgien. Erövringen av Belgien försigår i två etapper:

1. Den amerikanska oljetrusten Esso-Standard Oil (Rockefeller) tränger in i Belgien. I oljetankarnas Kielvatten flyter mer och mer amerikanskt kapital (framförallt från Rockefellergruppen).
2. Under ledning av den f d IG-Farben (Abs) tränger också tyskt kapital in. Den tyska petrokemiska industrin byggs upp på basis av de amerikanska oljekoncernerna. Abs sammanför, nu också officiellt, åter sitt 1945 "krossade rike" (fusion Gevaert-Agfa/Bayer). De tunga investeringarna från den vallonska tunga industrin till den petrokemiska industrin, med centrum i Antwerpen.

Det inhemska kolet trängs i ökad grad undan som energileverantör och får lämna plats för råolja och holländskt naturgas (N.A.M. = dotterbolag till Esso och Shell). 1951 drevs elektricitetsverken till 90% med kol, 1971 endast med 20%. Under samma period steg elektricitetsverkens förbrukning av råolja från $\frac{1}{2}\%$ till 50% och förbrukningen av naturgas från 0 till 18%. Kolgruvärna och stålindustrin förlorar gentemot petrokemin som förbrukare av elektrisk energi alltmer i betydelse.

Det utländska råolje/petrokemi komplexet har besegrat det gamla kol/stål komplexet.

III DET MODERNA BELGIEN

Den ekonomiska maktväxlingen följs av en politisk omvälvning. Mot de massiva höjningarna av levnadskostnaderna bröt 1960/61 bittra kamper ut i Vallonien. Strejkrörelsen förråddes av fackföreningen och slogs i sönder av regeringen. (Det som blev över därifrån integrerades parlamentariskt och fackföreningsmässigt.) Den vallonska arbetarrörelsens slut betyder också slutet av den vallonska industrin och dess dominans över Belgien.

Regeringen togs över av en allians mellan flamländska krämare och socialdemokrater. Utan någon egen ekonomisk bas gör den nya regeringen sig till en liten förvaltare av de stora amerikansk-tyska intressena... och belönas rikligt för sina tjänster: ministrarna samarbetar som förvaltningsråd antingen i Rockefeller- eller i Abskoncernen. (Den socialdemokratiska utrikesministern Spaak, vilken öppnade den pro-amerikanska eran, åkte direkt från ministerstolen till en förvaltningsrådsstol hos det amerikanska I.T.T.)

Den nya orienteringens väsentliga punkter är:

ett subventionsregn för utländska investeringar, övergivande av kolonierna, Belgien tar över Frankrikes roll i NATO, NATO erhåller rätten att intervensera vid inrikespolitiska konflikter....

Regeringen, som själv benämner sig "travailliste", påskyndar likvideringen av den vallonska industrin och har börjat med kolgruvorna: från 1957 till 1971 sjönk antalet gruvarbetare från 135.800 till 37.900. Arbetslösheten ökar snabbt, snabbast i Vallonien (omkring 25% under det sista året), varifrån man officiellt rapporterar en arbetslöshet på 5,2% (juli -72).

IV VAD SKER I FRAMTIDEN?

Den belgiska bourgeoisin existerar inte längre som självständig kraft. Det "vallonska" kapitalet har i rättan tid tagit skydd under det amerikanska och tyska kapitalets vinge: skapandet av kreditbanker för utländska investeringar och gemensamma grundanden av bankinstitut.

Den sista akten - avskedande av 10.000 metallarbetare i Liège, driftinställelse av de sista gruvorna i Charleroi och av gruvorna i Limburg - är redan beslutad. Vid Gent uppförs ett nytt stålkomplex. Stålintustrin har påbörjat sitt återtag till kusten, och lämnar den förbrukade jorden i kaos bakom sig.

Det enda allvarliga motståndet är att vänta från befolkningen i Limburg. Den har inte genomgått uppsplittringsprocessen så långt som befolkningen vid det få vallonska industribältet. Det genom gruvarbetarstrejken 1966 framtvingade Zwartberg-avtalet (regeringen lovade att ordna nya arbetsplatser) har visat sig vara en bluff. De nya företagen är t.ex redan åter stängda, och många av de f.d. gruvarbetarna kunde inte följa den högre arbetsrytmen och blev avskedade eller sjuka. En andra gång kommer emellertid limburgarna att falla för en sådan manöver. Regeringen kan bara försöka få den limburgska befolkningens kamp för sin existens och för ett alternativ åt alla hotade regioner till en nationalistisk "språkkonflikt" mellan flamländare och valloner. Detta genom att provocera fram en sista desperat revolt från den vallonska befolkningen mot den s k "flamländska imperialismen", vilken å andra sidan bemöts från det flamländskt-nationalistiska folkuniversitetet. NATO-officerare som nödens sista räddare, vem vet....med eller utan kung Baudouins välsignelse.

Detta tyder på att samma regeringschef som 1960 provocerade fram kampen i Vallonien genom massiva prisstegringar, åter försöker samma provokation.